

La comunió trinitària

Dv, 11/11/2011 per Teresa Forcades...

[Un Manament Nou](#)

Malgrat la rotunditat i el caràcter innegociable de la seva defensa de la unitat de Déu, Basili no cau en la trampa modalista i distingeix clarament la subsistència diferenciada de cada una de les persones divines:

Un Déu Pare, un Fill Unigènit i un Esperit Sant. Proclamem independentment cada una de les hipòstasis; i, si convé de connumerar-les, no siguem portats a una noció politeïsta per una numeració incorrecta (18.44).

La referència a la numeració i a la noció politeïsta prepara el camí per a la introducció de la noció-clau de la teologia trinitària de Basili: la comunió. Basili utilitza el terme comunió[koinwni,a] per poder rebutjar el terme subordinació [u`pari,qmhsij]alhora que manté una veritable distinció de persones:

'Qui m'ha vist a mi ha vist el Pare' (Jn 14,9): no la figura ni la forma, puix que la natura divina és pura de tota composició, sinó la bondat de la seva voluntat que és reconeguda coincident amb l'essència, semblant i igual, més encara, idèntica, en el Pare i el Fill (8.21).

De manera que en la propietat de les persones són un i un; i, segons la comunió de natura, els dos [aquí es refereix al Pare i el Fill] no són sinó un (18.45).

[\(Extret de Ser persona, avui: estudi del concepte de 'persona' en la teologia trinitària clàssica i de la seva relació amb la noció moderna de llibertat. Teresa Forcades i Vila. Publicacions de l'Abadia de Montserrat\).](#)